

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Juliette Hyland

Ketten könnyebb

Carol Marinelli

A boldogság időben érkezik

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Juliette Hyland, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A SZÍVHANG 702. eredeti címe: *Falling Again for the Single Dad*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© *Harlequin Books S. A., 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A Szívhang 703. eredeti címe: *Rescuing Pregnant Cinderella*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 702–703. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-649-4

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Juliette Hyland
Ketten könnyebb

ELŐHANG

Eli Collins meghúzogatta zakója gallérját, és próbált megnyugodni, miközben apja dolgozószobája felé tartott. A Collins Kutatócsoport adománygyűjtő gálája mindig is stresszes este volt, de ezúttal végre Amarát is magával hozta. Évek óta először érezte úgy, hogy nem vetül rá teljesen az apja hatalmas árnyéka.

Az orvosi egyetem kimerítő utolsó éve és Amara ápolói záróvizsgálata ellenére szinte elválaszthatatlanok voltak. Amara éreztette vele, hogy nem csupán dr. Marshall Collins fia, hanem dr. Eli Collins, aki ugyanolyan jó, mint az apja, vagy még nála is jobb.

Az elmúlt hétvégén Eli eljegyzési gyűrűket nézegetett, de képtelen volt választani kettő közül. Bátyja, Sam aztán egész délután azzal cukkolta, milyen határozatlan. Ezt a tulajdonságot Eli mostanában mintha nem tudta volna lerázni magáról.

Amarával vagy a házassággal kapcsolatban nem voltak kétségei, a szakmai céljai azonban megváltoztak. Még mindig orvos akart lenni, de már nem sebész, mint az apja.

Sietve elnyomta a szorongását. Az apja biztosan nem fogja megérteni, miért választotta a sürgősségi orvoslást.

Mielőtt találkozott Amara Patellel, Eli nem gondolt a nősülésre. Szülei nem voltak jó példaképek ebből a szempontból: Marshall ritkán volt velük, és az anyja mindig boldogtalannak tűnt. De vele és Amarával ez nem történhet meg, ahhoz túlságosan szeretik egymást.

Kinyílt a dolgozószoba ajtaja, és az anyja lépett ki rajta. Letörölte a könnyeit, és fáradtan Eli-ra mosolygott.

– Elfoglalt, mint mindig.

Az Egyesült Államok egyik legkeresettebb szívsebésze, orvosi eszközök zseniális feltalálója, dr. Marshall Collins mindig elfoglalt volt. A Collins-féle szívbillentyű számottevően csökkentette az új szívre váró betegek halálozási arányát. Dr. Marshall Collins végezte a legtöbb sikeres szívatültetést az országban. Fényes hírnévnek örvendett, és szinte lehetetlen volt megfelelni neki.

– Mi van anyával? – kérdezte Eli a dolgozószobába lépve.

Marshall összevont szemöldökkel nézett fel rá.

– Anyáddal?

Eli felsóhajtott.

– Sírt.

Hogy lehet, hogy az apja ezt nem vette észre? Ha Amara sírt, Eli azonnal utána szaladt, és nem maradt az íróasztalánál, nyugodtan olvasva tovább az e-mailjeit.

Apja vállat vont, és megdörzsölte az állát.

– Nyaralni megy a hónap végén. Görögországba? Vagy Jamaicára?

– Az elég nagy különbség.

Marshall szeme összeszűkült a finom kritikára.

– Teljesen mindegy, én nem tudok vele menni. Négy betegem van, akik bármelyik pillanatban új szívet kaphatnak. Mondtam, hogy menjen el az egyik barátnőjével.

Mindig akadtak olyan betegek, akik bármelyik pillanatban életmentő donorszívet kaphattak. Ez volt a kifogás mindenre – kihagyott sporteseményekre, kóruskoncertekre és minden másra, amiben Eli és a bátyja, Sam részt vett.

– Nem tudná átvenni a társad?

– Anyád úgyis tudja, hogy szeretem.

– Szereted?

Eli-t meglepte az apja szemében felvillanó gyengéd kifejezés.

– Persze. – Marshall a felesége fényképére nézett, mely az asztalon állt. – Lehetsz nagyszerű orvos vagy jó férj, de mindkettő egyszerre nem. Az egyik mindenképp alulmarad. – Ránézett a

fiára. – És egy nap te is különleges leszel.

Eli-nak jólesett ez a ritka bók. Eli és Sam vágyott az ilyen pillanatokra, amikor az apjuk tényleg észrevette, elismerte őket és a bennük rejlő tehetséget.

– Miért hívatnál? – kérdezte Eli.

– Összevitattoktunk Miss Patellel. Elrohant, elég udvariatlanul. – Marshall megrázta a fejét, és beírt valamit a számítógépébe. – Tudod, milyen fontos a munkám. Értesd meg vele!

Eli végighallgatta apja utasításait a Collins Kutatócsoport aznapi adománygyűjtő gálaestjével kapcsolatban. Az ünnepségnek tökéletesnek kell lennie, és utána Eli majd elmondhatja az apjának, hogy más szakterületet választott. Amara majd csak félreteszi egy este erejéig a jelentéktelen nézetkülönbségeket, hogy kissé megkönnyítse az életét.

Amikor végzett az apjánál, és a lakosztályukba ment, Eli azon kapta Amarát, hogy letöröl egy könnycseppet az arcáról. Utazótáskája az ágyon volt – és Eli fejében rögtön megszólalt a vészcsengő.

– Amara...

– Elmondtad neki, hogy sürgősségi orvos akarsz lenni?

– Tessék?

Amara felvonta finoman ívelt szemöldökét.

– Beszéltél apádnak a terveidről?

– Még nem. A gála után könnyebb lesz – válaszolta Eli szelíden.

Amara szemében könnyek ültek, ahogy imént a férfi anyjában is.

– Gondolod? Csak mert szerzett neked egy sebész rezidensi állást a Chicago Memorialban. – Felemelte az állát, de ajka remegett.

– Az nem lehet! – rázta a fejét Eli. – Nem jelentkeztem semmilyen sebészi állásra.

Ráadásul a Chicago Memorialnak volt az egyik legjobb sebészeti rezidensprogramja az egész országban, oda nehéz volt bekerülni.

– Szerintem dr. Marshall Collins számára nincs lehetetlen – felelte Amara.

– Valószínűleg. – Eli megdörzsölte a tarkóját.

– Elfogadod? – kérdezte Amara alig hallhatóan.

Eli-nak elszorult a torka. A chicagói állás olyan lehetőség volt, amilyenről a legtöbb orvos csak álmodik.

– Nem tudom. – Ahogy Amarára nézett, émelygés fogta el. – Chicago...

Kinyújtott kézzel a lány felé indult, de Amara elhúzódott.

– Eli, neked a *saját* életedet kell élned, nem az övét. Nem kell követned a terveit. – Amara keresztbe fonta a karját. – A sürgősségi orvoslás...

– Az nem ugyanaz, mint a sebészet. Dr. Marshall Collins fia vagyok, meg kell felelnem a mércének – védekezett Eli.

– Mégis hogyan?

Eli megvonta a vállát.

– Azzal, hogy felkerülök a legjobb kórházak és orvosok listájára.

Az apja az elmúlt öt évben minden alkalommal szerepelt a listán.

– Apád hetente többször bent alszik a kórházban, még munkaidőn kívül is – mondta Amara. – És rám förmedt, mert megkérdeztem, van-e ideje velünk ebédelni.

– Az adománygyűjtés hete van...

– De attól még ő is emberből van, neki is kell ennie. Te is így akarsz dolgozni? Ennyire alárendelni mindent a munkának?

– Ha erre van szükség... – Akkor az apja végre elfogadná.

– Képes vagy feladni az álmodat, hogy sürgősségin dolgozz, és elmenni sebésznek? Képes vagy feladni az *én* álmomat?

Amara arcán újabb könnycsepp futott végig, és ezúttal nem törölte le. Ez még jobban megijesztette Eli-t, mint az utazótáska az ágyon.

– De hát velem jöhetsz Chicagóba! Szeretném, ha velem jönnél.

Szükségem van rád.

– Az én apám is a sikert hajszolja, és anyám mindenben támogatja – mondta Amara.
– Mert szereti. Erről szól a szerelem. Hogy támogatjuk egymást.
– Ó, tényleg? – fintorgott Amara. – Hallottam, amikor anyám álomba sírta magát. Őt ki támogatja? Vagy a te anyukádat? Egy évig tervezgette a nyaralást az apáddal, mert most lesz a harmincötödik házassági évfordulójuk, és apád nem fog elutazni vele. Mindkettőnk anyja szerető és támogató feleség, és mind a ketten magányosak.
– Apám nagyon sok életet ment meg.
Eli átérezte anyja bánatát, de igazat adott az apjának: a hivatásuknak kell az első helyen állnia. Amara biztosan megérti.
– De hát te is ápolónő vagy... – próbált érvelni, de elhallgatott, amikor Amara a táskájáért nyúlt.
– Mit csinálsz?
– Hazamegyek. Nem én vagyok az a nő, akire szükséged van.
– De igen, az vagy. – Eli megsimogatta a lány arcát. – Kérlek, maradj!
– Szeretlek, és tudom, hogy a gyógyítás a hivatásod, de én nem vagyok hajlandó ugyanazt a szerepet játszani, amit az anyáink. Én nem fogok úgy tenni, mintha minden rendben lenne, miközben legbelül haldoklom a magánytól.
– De mi összetartozunk! – mondta Eli könnyörgő hangon. Kétségbeesetten kereste a szavakat.
– Tudom, mit akarok, Eli. Ápolónő akarok lenni, de feleség és anya is. És olyan férjet akarok, aki minden éjjel mellettem alszik. Aki velem együtt neveli a gyerekeinket, megtervezi a nyaralásokat, és el is megy rájuk. A betegek fontosak, de a család is az. Hajlandó vagy az első helyre tenni a családot, még akkor is, ha ennek az az ára, hogy csak én fogom mondani neked, hogy te vagy a legjobb?
Eli boldogan mondott volna igent, de a józan esze nem hagyta. Nem volt benne biztos, hogy olyan életet tudna nyújtani Amarának, mint amilyenre vágyik. Mert ő is a csúcsra tör, akárcsak az apja.
Amara futó csókot nyomot az ajkára, és elment mellette.
Eli tépelődött magában. Szereti Amarát – de az apja is szereti az anyját. A szeretet kevés ahhoz, hogy gátat vessen a fájdalomnak, és ő nem akarja egy életen át bántani Amarát.
– Szeretlek – nyögte ki nagy nehezen.
Amara kinyitotta az ajtót.
– Ég veled, Eli!
Szavai összetörték a férfi szívét, de nem omolhatott össze. Át kell vészelnie az adománygyűjtő gálát, utána majd egész éjjel gyászolhatja a veszteségét.
Aztán élete hátralévő részében megpróbálja újra összerakni a szíve darabkáit.

1. FEJEZET

Dr. Eli Collins önkéntelenül is visszatartotta a lélegzetét, ahogy az új kollégák csoportjára nézett. Az első éjszakai műszak mindig kissé zűrös volt az újoncoknak, ezért az első héten többfős csoportokban érkeztek.

Egy vékony, hosszú fekete hajú nő kicsit lemaradt a többiek mögött. Kecses mozdulatai ismerős vágyakozást ébresztettek benne. Amara lenne? Évek óta nem látta.

Nem lehet ő!

A szíve mégis vadul kalapált, miközben igyekezett úrrá lenni a heves reakcióján. Remény, vágy, szerelem áramlott át rajta, aztán a fájdalom mindent elnyomott.

Amara Patel volt múltjának legjobb része, de egyben a legrosszabb is. Valahányszor meglátott egy nőt, aki kicsit is hasonlított rá, másodpercekig bámulta. Erről közel tíz év után sem tudott leszokni.

– Az új nővérek este kezdenek. – Dr. Griffin Stanfred barátságosan megveregette Eli vállát.

– Tudom.

Eli megint a nőt kereste a szemével, de az már eltűnt a többiekkel együtt. Legszívesebben utánafutott volna, és meggyőződik róla, hogy ismét csak egy hasonmással van dolga: gyönyörű, elegáns nő bársonyos fekete hajjal, de nem Amara.

Nem lehet ő!

Amara egy héttel a diploma megszerzése előtt elfogadott egy állást az egyik jó nevű kutatókórházban. Két héttel a szakításuk után. Eli a szoba sarkából figyelte, ahogy együtt ünnepel a közös barátaikkal. Szíve szerint odament volna hozzá, hogy megmondja, milyen büszke rá, de attól félt, hogy akkor könnyörögni fog Amarának, hogy vonja vissza a szakítást, ezért valami ürüggyel korán távozott a buliból.

Ez volt az egyik olyan pillanat a múltjában, amelyet legszívesebben megváltoztatott volna.

De az életben nincs visszatekerő gomb.

Számталanszor megfordult a fejében, hogy felhívja Amarát. Csak hogy köszönjön neki. Hogy megkérdezze, nem akar-e találkozni vele. Hogy megkérdezze, azt az életet éli-e, amelyre vágyott. Hogy maga mögött hagyta-e a múltat... De képtelen volt rá. Mert ha megtette volna, akkor a remény aprócska, még megmaradt szikrája is végleg kihunyt volna a lelkében.

– Gina elment, Baltimore-ban kapott munkát. – Susan Gradeson, az osztály vezetője felsóhajtott, és töltőre tette a tabletjét a nővérpulton. – Szerencsére az egyik újonc átvette a műszakját.

A Boston General sürgősségi osztályán volt az egyik legmagasabb a baleseti halál előfordulása az egész országban. Sok orvos és ápoló csak ugródeszkának használta az osztályt a város egyik legkiválóbb oktatókórházához.

Most megszólalt Eli mobiltelefonja. A kijelzőn két éves unokahúga, Lizzy jelent meg, és csokoládépuddingtól maszatos arccal integetett a kamerába. Eli félrevonult egy sarokba, hogy videobeszélgetést folytasson az anyjával, aki Lizzy születése óta lelkes nagymama volt, és nem engedte, hogy dadát fogadjon, amikor Lizzy nyolc hónappal ezelőtt Eli-hoz költözött.

Eli nem is tudta, hogyan vészelt volna át ezt az időszakot az anyja megnyugtató jelenléte nélkül. Sosem hitte volna, hogy valaha apaszerepet fog betölteni, és nagyon igyekezett megfelelni a kihívásnak.

Lizzy újra integetett neki a kijelzőn. Hogy hasonlít az apjára! – gondolta Eli szomorúan.

– Szia, édesem! – szólta bele a készülékbe.

A kislány tovább játszott a csokoládépuddinggal az etetőszékben, és Eli nevetett a bohóckodásán. Lizzynek nem szabad megéreznie, mennyire megrémítette őt, hogy apa lesz.

– Egyáltalán evett belőle?

– Egy keveset – nevetett az anyja. – Úgyis be akartam tenni a kádba, gondoltam, hadd szórakozzon

egy kicsit. Ebben a korban minden gyerek szeret játszani az étellel. Még mindig vannak képeim rólad és... – egy pillanatra elhallgatott – Samról, ahogy tetőtől talpig össze vagytok kenve.

Eli a szeme sarkából látta, hogy egy sötét hajú nővér sétál el mellette. Amara?

De mire odafordult, hogy jobban megnézze, a nő már eltűnt egy betegszobában.

Miért űz vele ma ilyen gonosz tréfát az agya?

– Apa! – Lizzy boldogan göcögött.

– Jó maszatos vagy, de nagyon aranyos.

– Apa! – mondta Lizzy, és kidugta a nyelvét.

Eli-nak görcsbe rándult a gyomra.

– Eli bácsi vagyok, édesem.

– Apa – ismételte Lizzy.

– Megyek, megfürdetem. – Az anyja elmosolyodott, és kipislogott néhány könnycseppet a szeméből. – Nem baj, ha az apja leszel, Eli. Talán erre van szüksége. Sam megértené.

– Valószínűleg.

Még egy utolsó integetés Lizzynek, aztán befejezték a beszélgetést.

Sam és a felesége, Yolanda repülőgép-szerencsétlenségben halt meg, éppen akkor, amikor Lizzy elkezdte kimondani az első szavakat.

Például azt, hogy „apa”.

A tragédia utáni szörnyű napokban Eli a karjában tartotta az alvó kislányt. Ő maga is összeomlott, de megfogadta, hogy ugyanolyan szeretettel fogja felnevelni Lizzyt, mintha a saját gyereke lenne.

Megfordult, és az ajtóra nézett, amely mögött a sötét hajú nővér eltűnt az előbb. Lassan elindult az ajtó felé, de mielőtt beléphetett volna a szobába, Susan a karjánál fogva visszatartotta.

– A 7-esben van egy fiú, akit össze kell varrni, a 4-esben meg egy idős férfi, őt valószínűleg be kell fektetni tüdőgyulladás miatt. Elintéznéd, hogy mindketten kijussanak innen?

Eli még egyszer utoljára átnézett a válla fölött, de a sötét hajú nővért nem látta.

Biztos csak képzelődött...

Amara visszafojtott lélegzettel várta, hogy Eli végre eltávolodjon a szobától, ahol elrejtőzött. Arca lángolt, és száguldott a pulzusa.

Eli itt van! Éppen itt!

Amara azért hagyta ott előző munkahelyét, a Massachusetts Research Hospitalt, mert a kollégák szeme láttára romlott meg a párkapcsolata dr. Joe Millerrel, és nem bírta elviselni, hogy folyton összesúgnak a háta mögött. Erre most tessék: egy másik exével kell együtt dolgoznia! Azzal az exével, akinek elvesztését soha nem tudta teljesen kiheverni...

Még egyszer megvizsgálta a beteget, aki láthatóan csodálkozott, miért időz nála ilyen sokáig.

Gyáva! – szólalt meg egy belső hang Amara fejében. Ki kellene mennie a szobából, és úgy tenni, mintha Eli csak egy orvos lenne a sok közül.

De miért kell még mindig olyan vonzónak lennie? A magas, széles vállú fiatalember már az egyetemen is minden nő álma volt, és az eltelt tíz év sem ártott neki.

Egyszer régen Amara azt hitte, együtt fognak megöregedni. Hogy ugyanazon a sürgősségi osztályon fognak dolgozni, lesz házuk és közös gyerekeik. Szép ábránd volt, és egy ideig azt hitte, Eli is beéri ennyivel. De mit számít a boldog magánélet az orvosi hírnévhez képest!

Hirtelen elfacsarodott a szíve.

Mit keres Eli a Boston Generalban? Úgy volt, hogy Chicagóba megy, és sebészi karriert épít az ország egyik legjobb kórházában, amelyhez képest az állandó pénzhiánnyal küszködő Boston General óriási visszalépés. Mi történhetett?

Amikor végzett a betegével, kilépett a folyosóra, és összeütközött Susannal.

– Jaj, bocsánat!

Amara körbenézett, de Eli nem volt sehol.

– Keres valakit? – vont a szemöldökét Susan.

– Öö... nem – hebegte Amara.

– Meg akartam kérdezni, hogy segítené-e az egészségnapon, néhány hét múlva lesz. A kórház minden osztálya kint lesz néhány standdal, a sürgősségiről pedig több orvos saját külön standot állít fel. Versenyeznek, és a győztes kap két extra szabadnapot.

– Persze, szívesen. Csak osszon be oda, ahol kellek – felelte Amara.

Ekkor egy nővér rohant el mellettük, és odakiáltott nekik:

– Tömegkarambol, már hozzák a sérülteket!

– Dr. Collins épp a lányával beszélt a 3-as előtt, de most szerintem a 7-esben van, dr. Stanfred meg a 6-osban – szólt vissza Susan.

Amarát elöntötte a hideg veríték. Eli-nak van egy lánya. Talán felesége is...

Hevesen kalapáló szívvel futott a mentőbejárat felé.

Amara elkísérte Eli-t, aki egy hordágy mellett sietett egy sérült gyerekkel. Ha Eli meg is lepődött a láttán, nem mutatta.

– Tudod, hány éves? – kérdezte Amara Javiertől, a mentőstől.

– Sajnos nem – felelte Javier.

– Mondd el, mit tudunk – kérte Eli, miközben beléptek egy kezelőszobába.

– Ketten voltak a kocsiban, ő a hátsó ülésen ült, az anyja mögött. A másik koci a vezető ajtajába rohant bele.

– És az anyjával mi van? – kérdezte Amara suttogva, miközben kesztyűt húzott.

Javier lehalkította a hangját.

– Meredith és Landon hozta be. Azonnal meg kell műteni. – Komoran a gyerekre pillantott, és megborzongott, aztán az ajtóhoz sietett. – Mennem kell, még ketten be vannak szorulva egy kocsi.

Lehet, hogy a nő nem éli túl? A gyerek nem volt több ötévesnél. Amarának elszorult a szíve. Ő már felnőtt volt, amikor meghalt az anyja, mégis teljesen megváltozott az élete.

– Amara?

Eli sötét szeme ide-oda járt a nő és a kis beteg között.

– Örülök, hogy újra látom, dr. Collins.

Amara törölgetni kezdte a rászáradt vért a gyerek homlokáról.

– Megnézem a szemed, jó? – Eli felemelte a ceruzalámpáját.

– Anya! – kiáltotta a kisfiú, és a nyakmerekítőt rángatta.

Eli döbbenet hátrahőkölt. Amara lassan végigsimított az ujjával a fiú álla alatt, mert úgy tapasztalta, hogy ez megnyugtatja a kisgyerekeket.

– Dr. Collinsszal segítünk neked, egy másik doktor bácsi pedig gondoskodik az anyukádról. Hogy hívnak?

– Anya! – kiáltott újra a fiú, és tekintete riadtan ugrált Amara és Eli között.

Az orvos odahajolt hozzá.

– Hé, pajtás! – Integtetett neki, és kiöltötte a nyelvét.

A kisfiú először meghökkent, majd ő is kiöltötte a sajátját. Aztán Eli megnevettette egy vicces grimasszal.

Amara elrejtette a mosolyát. Eli nyilvánvalóan ért a gyerekekhez.

Mivelhogy apa, emlékeztette magát.

– A nyelved egészségesnek tűnik – mondta Eli. – Akkor most megmondod, mi a neved?

A fiú szipogott, összepréselte a száját, és megpróbálta megrázni a fejét, és amikor a nyakrögzítő miatt nem sikerült, felordított.

– A szeme normálisnak tűnik, nem hiszem, hogy komoly fejsérülése lenne – mondta Eli halkán Amarának, aztán a gyerekekhez fordult. – Hogy hívnak? Tényleg tudunk kéne, pajtás.

A fiú lebiggyesztette az alsó ajkát, de nem szólt semmit. Szabad kezével ismét megrántotta a nyakmerekítőt, és tekintete az ajtóra tévedt.

Amara bátorítón rámosolygott.

– Nem mozgathatod a fejed, előbb dr. Collinsszal meg kell néznünk, hogy jól vagy-e. Utána majd levesszük.

Mivel a gyerek továbbra is makacsul hallgatott, mással próbálkozott.

– Oké, akkor játsszunk valamit! Ha a válasz igen, akkor megszorítod a kezemet egyszer, ha pedig nem, akkor kétszer. Jó?

Gyenge szorítást érzett a kezén. Eli egyetértően biccentett neki.

– Gondolom, anyukád a lelkedre kötötte, hogy ne állj szóba idegenekkel, ugye?

Újabb gyenge szorítás.

– Ez nagyon okos dolog – folytatta Amara. – De biztosan azt is elmondta, hogy a rendőrökkel vagy a tűzoltókkal beszélhetsz, ha mondjuk eltévedsz, nem?

A gyerek megint egy szorítással válaszolt, és sírva fakadt.

Amara gyengéden kisimította a haját a homlokából.

– Mi ugyanolyan segítők vagyunk, mint a rendőrök és a tűzoltók. Az én nevem Amara, és ápolónő vagyok. Ő pedig dr. Collins.

– Eli – szólalt meg a férfi.

– Elárulod a neved most, hogy már mi is elárultuk a miénket?

– Ricky – mondta a fiú alig hallhatóan.

Amara közelebb hajolt hozzá.

– Hány éves vagy, Ricky?

– Öt.

Eli rámosolygott Amarára.

– Ricky, fáj valamid?

A fiú kék szeme tele volt könnyel.

– A hasam.

Amara felállt.

– Felhúrom a pólód, hogy dr. Eli megnézhesse a hasadat.

Eli lassan végigtapogatta Ricky hasát, és amikor a gyerek csiklandósan felkacagott, Amara megkönnyebbülten kifújta a levegőt, amit eddig önkéntelenül is visszatartott.

– Szerintem nincs semmi baj a pocakoddal – jelentette ki Eli. – De még meg kell vizsgálnom a többi részedet is.

Míg ő a vizsgálatot végezte, Amara a macskájáról mesélt Rickynek, hogy lekösse a figyelmét.

– Van egy kutyám. Ketchup – szólalt meg Ricky. – Hogy hívják a macskádat?

– Bors – válaszolta Amara.

– Azt hiszem, levehetjük a nyakmervítőt – mondta Eli, amikor végzett.

Amara tovább mesélt Borsról, miközben eltávolította Rickyről az eszközt. A fiú mostanra egészen feloldódott.

Aztán Susan viharzott be a vizsgálóba.

– Most szóltak, hogy sikerült kiszabadítani a kocsiba szorult embereket. Itt mi a helyzet?

– Össze kell varrni a homlokát, és kell egy röntgen meg egy ultrahang az alhasáról, de később is megcsinálhatjuk Patel nővérrel.

– Még csak ötéves – tiltakozott Amara –, mellette kellene maradnom.

– Nem!

Eli nyers válasza megdöbbsentette Amarát. Felegyenesedett, és állta a férfi tekintetét.

– Nem hagyhatjuk egyedül. Az anyja... – Összepréselte a száját.

Eli összefonta a karját.

– Ez a Boston General, itt mindenkire szükség van. Ha itt akarsz dolgozni, jobb, ha hozzászoksz. Susan átható pillantást vetett Eli-ra, aztán Amarához fordult.

– Minden orvosilag képzett emberre szükségünk van a sérültek ellátásához. Szóltam Stephennek, az egyik önkéntesünknek. Négy gyereke és hat unokája van, sokat van együtt a beteg gyerekekkel, míg a szociális munkás vagy a szülők megérkeznek.

Stephen, aki feltűnően hasonlított a Mikulásra, már be is lépett egy játékokkal teli hátizsákkal és egy plüsseléfánttal.

– Helló, emberke!

– Ricky – mondta Amara.

– Nohát, most egy darabig veled maradok, Ricky.

Stephen kirakott néhány játékot a vizsgálóágyra, és Ricky szeme tágra nyílt.

Eli kiment, meg sem várva Amarát. A lányt bántotta a viselkedése, de aztán emlékeztette magát, hogy semmi oka rá. Vett egy mély lélegzetet, és ő is kilépett a folyosóra.

Ha Eli-nak nem tetszik, hogy ő itt van a Boston Generalban, akkor keressen magának új állást! Az biztos, hogy ő nem futamodik meg.

2. FEJEZET

Itt van!

Eli igyekezett koncentrálni, miközben a szíve repesett a boldogságtól.

Amara itt van!

De muzáj lesz kordában tartania az érzéseit.

Miért hurrogtá le az előbb? Legszívesebben felpofozta volna magát a gorombaságáért.

Dr. Griffin Stanfred már készenlétben állt Renee-vel, egy másik nővérrel, amikor az első sérültet betolták. Az idős nő vérben úszott, de eszméleténél volt. Griffin máris bevitte az egyik sokktalanítóba.

Aztán Javier hozta a következő sérültet.

– Súlyos lábúzódás és koponyasérülés. Már volt egy szívmegeállása.

Susan és két másik nővér már várta Amarát és Eli-t a sokktalanítóban. Mielőtt átemelhetnék volna a sérültet a vizsgálóágyra, ismét megállt a szíve. Eli azonnal megkezdte az újraélesztést. Több mint egy órába telt, mire kellően stabilizálták az idős férfit ahhoz, hogy operálni lehessen.

Eli az ajtóból figyelte, ahogy a műtősnővérek elsietnek vele. Összeesett tüdő, belső vérzés – az efféle sérülések még egy egészséges embernél is halálosak lehetnek, hát még az ő korában...

Nagyot sóhajtott. Néha gyűlölte a munkáját.

– Jól vagy? – kérdezte Amara gyengéden, miközben elpakolta az eszközöket.

Eli legszívesebben megmondta volna az igazat, odakiáltotta volna neki, hogy nem, nincs jól. Az élete a feje tetejére állt: az elmúlt egy év alatt egyedülálló apa lett belőle, és ez a változás még mindig megrémítette. Amikor belenézett Amara nagy barna szemébe, feltámadt benne a vágy, hogy kiöntse neki szívét. Hogy megossa vele a terhet.

De nem tehetette. Amara most már csak egy kolléga a sok közül, semmi több.

Erőt vett magán, és bólintott.

– Igen, jól.

De Amara a fejét csóválta.

– Valahogy nem hiszek neked.

– Kösz, hogy megkérdezted, de tényleg minden rendben. És bocs, amiért rád förmedtem. Nem volt rá semmi szükség.

– Semmi baj – felelte Amara.

Eli keresztbe fonta a karját, és nehezen tudott másra gondolni, mint arra, hogy megcsókolja a nőt.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy tényleg itt vagy a Boston Generalban!

– Igazából nekem kellene csodálkoynom. – Amara halkán felnevetett. – Mit keres dr. Eli Collins a Boston Generalban? Ráadásul a sürgősségi osztályon!

– Egy nappal azután, hogy elmentél, közöltem apámmal, hogy nem akarok sebész lenni.

Amara alaposan meghökkent.

– Hát... nem fogadta túl jól – tette hozzá Eli, és idegesen felnevetett.

A nő kinyújtotta a kezét, de aztán visszahúzta.

– Sajnálom.

– Nem, nem, semmi baj. Nekem itt a helyem.

– Az biztos. – Amara mosolya az egész szobát beragyogta.

– És te hogy kerülsz ide?

– Változásra volt szükségem. – Amara lesütötte a szemét és keresztbe fonta a karját.

Mi történt vajon? De Eli lenyelte a kérdést, ehelyett így szólt:

– Hát, azt meg fogod itt találni. Sokszor van káosz. Kevés az ember, és több biztosítatlan beteget hoznak be, mint bármelyik másik kórházba. Némelyik éjszaka egyenesen őrijtő.

- Kösz a figyelmeztetést, de menni fog – felelte Amara.
- Ebben nem kételkedem.

Amara biccentett, és ahogy elment Eli mellett, majdnem a vállához ért. Bárcsak megtette volna! Csak egy apró, véletlen érintés...

Annyira hiányzott Eli-nak!

Miután elhagyta, majdnem egy évbe telt, mire újra magára talált. Nem is: valójában soha többé nem érezte magát teljesnek, de megtanult együtt élni ezzel az állapottal. Megtanulta elviselni, hogy hiányzik egy darab a szívéből.

Amara ásítózva aláírt néhány esetjelentést. A műszak hátralévő része szerencsére nyugodtan telt, és Eli-jal csak ritkán futottak össze. Tulajdonképpen örülnie kellett volna neki, ehelyett többször is azon kapta magát, hogy keresi a tekintetével.

Fájdalmasan összeszorult a mellkasa, ahogy a rövid beszélgetésükre gondolt. Majdnem kikottyantotta, hogy mennyire hiányzott neki! És mennyire örül, hogy Eli mégsem fogadta el az apja által szerzett rezidensi állást...

Sohasem heverte ki, hogy el kellett hagynia. De ő igazi társat akart, olyat, aki nem hajszolja megszállottan a sikert, kihagyva ezért a közös étkezéseket, az ünnepeket és más családi programokat. Nem akart a társa árnyékában élni, nem akart alárendelődni, mint az anyja az apjának.

– Amara?

Valaki finoman megérintette a vállát. A nő szíve nagyot dobbant.

– Bocsánat. Szükséged van valamire? – kérdezte.

– Mintha elmerültél volna a gondolataidban – mondta Eli, és tekintete a lány száján időzött.

Amara vállat vont.

– Az éjszakai műszakban néha elkalandoznak az ember gondolatai, amikor nem foglalják le a betegek.

– Legalább szép irányba kalandoztak? – kérdezte Eli tréfásan.

– Nem. – Amara elpirult, és félrefordította a fejét. – Szüksége van valamire, dr. Collins?

Eli a kijárat felé biccentett.

– Vége a műszakunknak. Csak látni akartam, hogy nem maradsz bent tovább.

Eli üdvözölte az egyik kollégáját, aki épp megérkezett, aztán a lifthez indult. Amara magához vette a táskáját, és követte.

– Jó volt újra látni téged – mondta.

Beléptek a liftbe.

– Én is örülök – felelte Eli. – Mit gondolsz, mennyi időnek kell eltelnie, mire nem lesz furcsa érzés?

Amara kurtán felnevetett.

– Miért, furcsa érzés volt?

Most már Eli is nevetett.

– Kicsit azért igen.

Amara lassan megnyugodott. Igen, menni fog. Együtt tudnak dolgozni úgy, hogy közben kedvesek lesznek egymáshoz.

Amint a liftajtó kinyílt a parkolószinten, Eli intett neki, és az ellenkező irányba indult, mint ő. Amara könnyed mosolyt erőltetett az ajkára.

– Szia! – mondta halkán, aztán kivette a kocsikulcsot a zsebéből.

Amikor a kocsihoz ért, Eli mérges káromkodása visszhangzott a mélygarázsban.

– A rohadt életbe!

Bedobta a táskáját az anyósülésre, és elindult a hang felé.

– Mi történt?

Eli dühösen belerúgott a kerékbilincsbe, amely a kocsija bal hátsó kerekére volt felhelyezve.

– Elfelejtettem megújítani a parkolási engedélyemet.

– Itt ennyire szigorúak? – csodálkozott Amara.

– A parkolóőrünk nagyon komolyan veszi a munkáját. – Eli elővette a telefonját. – Fiona, bocsánat az igazolványért, elfelejtettem a nagy hajtásban. Hívjon vissza, kérem! – Bosszúsan kifújta a levegőt. – Azt hiszem, hívnom kell egy taxit, ha haza akarok jutni.

Amara meglengette előtte a kulcsát.

– Elvigyelek? De ígérd meg, hogy nem rúgod szét a kerekemet.

Eli végignézett rajta, és hosszan hallgatott. Amara kérdő pillantást vetett rá, aztán megvonta a vállát.

– Akkor legyen szép napod, Eli!

Még három lépést sem tett, amikor a férfi utolérte.

Amikor beültek a kocsiba, Eli megmondta, merre lakik. Aztán üzenetet kapott a telefonjára. Amara egy alvó, ujját szopó kislány képét látta a kijelzőn.

– Cuki a kislányod – jegyezte meg, miközben kihajtott a mélygarázsból.

– Lizzy az unokahúgom – felelte Eli. – Sam és a felesége meghalt repülőgép-szerencsétlenségben nyolc hónappal ezelőtt, azután költözött hozzám.

– Ó, istenem! Részvétem, Eli. – Amara megszorította a kezét.

Az egyszerű érintéstől forróság futott fel Eli karján. Annyi éven át álmodozott Amaráról, és most itt van egészen közel, mégsem szabad megfognia a kezét. Egy hajszálat sem simíthat félre az arcából, csókról már nem is beszélve – csupa olyan dolog, amit a szakításukig természetesnek vett.

Hátradólt az ülésben.

– Semmi tapasztalatom nincs a gyerekekkel. Sam és Yolanda egy gyerekbesz-kongresszuson ismerkedtek meg, és őstehetségek voltak szülőként. Én nem igazán tudom, mit kell csinálni.

– Szerintem a legtöbb szülő így van ezzel – pillantott rá Amara derűsen.

– Neked van gyereked?

– Nincs.

Amara hangja lazának tűnt, de Eli látta, hogy megrepeg az ajka. Amikor a gyűrűsujjára nézett, a lány megrázta a fejét.

– Nem vagyok házas.

Eli kinézett az ablakon.

– Én sem.

Évek óta féltékeny volt egy férfira, aki nem is létezett! Mindig is úgy vélte, Amara talál majd valakit, akit szerethet, és akivel közös életet építhet fel. Fájt ezt elképzelnie, de Amara remegő ajka is fájdalomról árulkodott. Tehát egyedül van, és alighanem több is rejlik emögött. De nem kérdezhetette meg, mi az.

– Hány éves Lizzy? – törte meg Amara a kínos csendet egy piros lámpánál.

– Majdnem kettő. Pár hét múlva el kell gondolkodnom, hogyan szervezzek neki születésnap bulit.

– Ugyan már, ebből ne csinálj gondot. Csak vegyél egy tortát és pár ajándékot. Nem nagy ügy bulit rendezni. Emlékszem, a végzős évemben neked is rendeztem egy kis meglepetésbulit.

– Nem is volt olyan kicsi! – ellenkezett Eli. Bömböltették a zenét, táncoltak a barátaikkal, és remekül érezték magukat.

– Megfakult, leárazott papírfüzéreket akasztottam mindenhova, és csillámos kalapokat osztogattam az egydolláros boltból. Csak a varázsgyertyákra költöttem több pénzt – magyarázta Amara nevetve.

– Szuper buli volt – mosolygott Eli. – Kivéve a varázsgyertyákat. Csoda, hogy nem gyújtottuk fel a lakást.

Amara megrázta a fejét, és a füle mögé tűrt néhány tincset, amely kiszabadult fonott hajából.

– Dehogyan! Nem volt az olyan vészes.

Eli derűsen megkérdezte:

– És szerinted milyen tortát vegyek Lizzynek?

– Valami szépet. Biztos van egy katalógus a szupermarketben, ahonnan rendelni lehet. Még olyan

kicsi, hogy nem fog emlékezni a részletekre, de érezni fogja, hogy szeretik, és ez a legfontosabb.

- Szeretném, ha különleges buli lenne. A legjobb, amit csak kaphat.
- Ne görcsöld túl, ez egy bababuli. Szereti a hercegnőket? Vagy a szuperhősöket?
- Imádja *Csókkold meg a békát!* mesét, hetente legalább tízszer elolvassuk.

Rögtön azután, hogy Lizzy hozzáköltözött, élénksárgára festette a szobáját, és rózsaszín virágokat akasztott a falra, hogy majdnem olyan legyen, mint az otthoni szobája. Aznap este Lizzy először mászott az ölébe, és a kezébe nyomta a *Csókkold meg a békát!* című könyvet. Abban a pillanatban Eli úgy érezte, valahogy mégiscsak sikerül majd apává válnia.

- A babákat is szereti. Az egyik mindig nála van, amit anyutól kapott. Babynek hívja.

Amarának felderült az arca.

– Vehetnél neki egy babatortát. Annak idején nekem is az volt a vágyam. A szupermarketben többfélét árultak a cukrászrészlegen, nagyon szépek voltak. Könnyörögtem anyámnak, hogy vegyen, de ő mindig maga sütötte a süteményeket. Tényleg: te is süthetnél Lizzynek tortát!

Eli megjátszott rémülettel a szívéhez kapott.

– Valahogy az az érzésem, hogy gúnyolódsz rajtam, amiért ekkora feneket keríték egy születésnapnak.

Amarának megmozdult a szája sarka.

- Talán egy kicsit.

Amikor megérkeztek a házához, Eli ismerős kocsit látott a felhajtón. Összeráncolta a homlokát. Egy másik reggelen talán örült volna neki, hogy az apja végre beugrik hozzá, de most katasztrofális volt az időzítés. Eli beleegyezett, hogy megnéz néhányat a Collins Kutatócsoport által készített tanulmányokból, abban a reményben, hogy ez segít áthidalni a köztük lévő távolságot.

- Ne felejtse el kifizetni a parkolóigazolványát, dr. Collins – emlékeztette Amara mosolyogva.

– És mi van, ha azt, hogy nincs igazolványom, ürügyként használom, hogy a közös műszak után találkozhatok az új nővérrrel?

Feszülten várta a lány reakcióját.

Amara hangosan beszívta a levegőt, de nem utasította vissza. Eli megkönnyebbült, mert még nem akart elbúcsúzni tőle.

- Nem akarsz megismerkedni Lizzyvel? – kérdezte.

Amara a házra pillantott.

- Nem hiszem, hogy jó ötlet.

– Miért?

A nő fáradtan elmosolyodott.

- Mi... Olyan régen volt már...

Hangos kopogás szakította félbe őket, és Amara összerezzen. Marshall Collins jelzett neki, hogy engedje le az ablakot.

– Elhoztam az anyagokat, meg kéne nézned – mondta Marshall a fiának, arra sem véve a fáradságot, hogy köszönjön Amarának. Eli-t bosszantotta ez a tiszteletlenség.

– Jó reggelt, Marshall! – Amióta összevesztetek azon, hogy nem volt hajlandó elfogadni a rezidensi állást, a keresztnévén szólította az apját. – Emlékszel Amara Patelre?

- Jó reggelt! – mondta Amara, és ásított.

– Meg kell nézned a kutatási eredményeket, Eli. – Marshall átnyújtott a fiának egy köteg papírt az ablakon keresztül, aztán a kocsijához ment.

– Látom, még mindig nem az a cseverésző típus – jegyezte meg Amara, aztán a papírokra mutatott. – Dolgozol a kutatócsoportnak?

– Részmunkaidőben, és tagja vagyok az igazgatótanácsnak is. – Eli felületesen belelapozott a papírokba.

- És mikor van időd aludni?

A férfi megvonta a vállát.

- Nem vészes. Nem jössz be? Nekem is van teám.

Amara összeráncolta a homlokát.

– Nem azt mondtad egyszer, hogy a tea a legrosszabb koffeines ital?
– Én nem is iszom. – Eli megdörzsölte az állát. – De megszoktam, hogy a konyhaszekrényben ott van a teáskanna a kávé mellett.

Ez volt az egyik olyan apróság, amit Amara hozott az életébe, és ami nélkül még most, tíz év után sem akart meglenni.

– Eli – Amara megérintette a férfi állát az ujjai hegyével, de gyorsan visszahúzta a kezét. – Nem lehet.

A röpke érintéstől forróság áradt szét Eli testében, és felgyorsult a szívverése, amikor Amara fogva tartotta a tekintetét.

– Csak egy tea – mondta.

– Tényleg? – Amara ismét a papírkötegre pillantott, s mielőtt még Eli válaszolhatott volna, folytatta: – Mennem kell. Aludd ki magad, Eli. – Beindította a motort. – Találkozunk a kórházban!

– Kösz a fuvart.

Eli kiszállt, megvárta, amíg Amara elhajt, és csak azután ment be a házba. Teste nehéz volt a fáradtságtól, de a szívében remény pislákol.

3. FEJEZET

A 4-es kezelőből kihallatszó zokogás meghökkentette Amarát. Az osztályos nővér arról tájékoztatta, hogy a beteg sebet valószínűleg össze kell varrni, de nem súlyos a sérülése. Amikor Amara kinyitotta az ajtót, látta, hogy Eli közeledik a folyosón.

Egy fiatal nő feküdt a vizsgálóágyon, arcán kötéssel. Fel sem nézett, amikor Amara és Eli belépett. Amara megmosta a kezét, kesztyűt húzott, és leült az ágy szélére.

– Én Amara vagyok, magát hogy hívják?

– Ha... Hannah.

– Dr. Collins. – Eli is kesztyűt húzott. – Mi történt?

– Vágás van az arcomon! – kiáltotta Hannah boldogtalanul.

– Megnézhetem? – kérdezte Amara.

Óvatosan levette a kötést, mely egy hosszú vágást takart az orrtól egészen a jobb szem széléig.

– Nem lesz olyan vészes – mondta vigasztalóan.

– De igen. – A fiatal nő könnyes szemmel nézett rá. – Elestem a szőnyegben, neki a szekrény szélének, és most örökre ott lesz egy ronda sebhely az arcomon. És Brandon el fog hagyni!

– Maga szép, fiatal nő – mondta Eli, miközben elfordította Hannah fejét, hogy közelebből is megnézze a sebet. – Nem fogja elhagyni egy sebhely miatt, amelynek hamarosan alig lesz nyoma. Igaz, Amara?

A lány elszoruló torokkal bólintott, és elővette a varróeszközöket. Ő mást tapasztalt, bár a testén lévő hegek sokkal feltűnőbbek voltak, mint egy vágás az arcon. A műtét után Joe soha többé nem nézett rá úgy, mint előtte, és aztán szakított is vele. És az a néhány férfi, akivel azóta találkozott, gyorsan köddé vált, amint elmondta nekik, min ment keresztül.

Befűzte a fonalat, Eli pedig közben helyi érzéstelenítőt adott be Hannah-nak.

– És ha valaki nem lát túl egy sebhelyen, akkor benne van a hiba, nem magában – magyarázta a doktor. Amikor Amara átadta neki a tűt, egy pillanatig állta a tekintetét, és megismételte: – Benne van a hiba.

Amarának elakadt a lélegzete, de bólintott, és megszorította Hannah kezét.

– Maga nagyon szép. A tökéletlenségeink tesznek minket egyedivé.

– Korog a gyomra – jegyezte meg Hannah, miközben a könnyeket törölgette az arca sértetlen feléről.

Amara derűsen válaszolt:

– Hát igen, az ápolóknak nem mindig van ebédszünetük.

– Ne aggódjon Amara miatt – mondta Eli. – Gondoskodom róla, hogy egyen valamit, ha itt végeztünk.

Amarának nem kellett volna ilyen váratlan örömet éreznie, de ebben a pillanatban nem bánta. Eli Hannah-hoz intézett szavai annak a fájdalomnak egy részét is eloszlatták, melyet magában hordozott.

De vajon mit gondolna a férfi, ha tudná, hogy a teste egészen másképp néz ki most, mint amikor még együtt voltak?

– A te gyomrod korog, az enyém meg már görcsöl – mondta Eli, amikor kiléptek a kezelőből. – Sürgősen ennünk kell valamit.

Bementek a pihenőszobába. Amara kivett egy kis uzsonnásdobozt a szekrényből, aztán leült vele a sarokban lévő asztalhoz, Eli pedig a szendvicsautomatához ment.

Nem kerülte el a figyelmét, hogy Amarát megrendítette Hannah esete. Lehet, hogy vele is történt valami hasonló?

– Nem lesz olyan vészes Hannah sebhelye – mondta, és bedobott egy dollárt az automatába.

– Idővel elhalványul.

Amara hallgatott, és homlokráncolva szétkent egy kevés öntetet a salátáján. Amikor Eli egy csokit, egy zacskó chipset és egy müzliszeletet tett az asztalra, felvonta a szemöldökét.

– Ez nem rendes kaja.

Eli megvonta a vállát.

– Anyám is mindig ezt mondja, de ez a legegyszerűbb.

Amara a kissé fonnyadt salátára pillantott.

– Ez is majdnem olyan szomorúan néz ki, de legalább van benne némi tápanyag.

Véletlenül Eli-ba ütközött a térdével, mire gyorsan elhúzta.

– Hogy van anyukád?

A férfi önkéntelenül is nagyot nyelt. Vágyott ezekre az apró érintésekre, a testi kontaktus bármilyen formájára.

– Jól van. Lelkes nagymama, és pár éve elkezdett akvarellfestéssel foglalkozni. A műtermében minden tanfolyam után kiállítást rendez. Mindig kiveszem azt az estét, hogy Lizzyvel megtapsolhassuk.

– Egy kiállítás miatt veszel ki szabadságot? – csodálkozott Amara. – Rendes tőled. Anyukád biztos értékeli.

– Naná! – Eli a hirdetőablára tűzött szórólappra mutatott. – A következő jövő hét végén lesz a Ridge Avenue-i közösségi házban. Nappalos leszek, munka után megyek is. Néha Susan is el szokott jönni.

– Jövő héten én is nappalos vagyok – válaszolta Amara. – Ha...

Ekkor kinyílt az ajtó, dr. Griffin Stanfred nézett be rajta.

– Á, szóval itt vagytok!

Eli észrevette, hogy Amara feszültté válik. A lány gyorsan összeszedte a holmiját, és felállt.

– Vissza kell mennem a nővérpulthoz.

– Szia! – szólt utána Eli.

Griffin leült Amara helyére.

– Veszekedtetek?

– Honnan veszed?

Persze Griffin csak ugratta. Eli felsóhajtott, amikor kollégája a Boston Generallal kapcsolatos új tervekről kezdett beszélni. Általában ez volt Eli kedvenc témája, de ma nem igazán tudott rá koncentrálni.

Amara elmosolyodott, amikor megérezte arcán a nap melengető sugarait. Úgy döntött, kipróbálja a kórház előtti büfékocsit. Bármi jobb, mint a múltkor az a saláta.

Örült, hogy dr. Stanfred megzavarta őket, mert jó érzés volt Eli-jal lenni, már rövidke beszélgetéseik is megdobogtatták a szívét, és ez megrémítette.

– A tacójuk a legjobb. – Hirtelen Eli bukkant fel mellette, miközben ő az étlapot nézte. – Rendelj kettőt, aztán gyere, ülünk le.

Amara vizsonozta a mosolyát, és igyekezett megszabadulni a bizsergető érzéstől, mely mindig elfogta a férfi közelében. Több nap telt el azóta, hogy megszökött a pihenőszobából, és Eli minden műszakban természetes kedvességgel viselkedett vele.

Amara megrendelte a két tacót, aztán letelepedtek a műanyag székekre, és hozzáláttak az evéshez.

– Hogy van Lizzy?

Ártalmatlan téma. Amara egyébként is szerette, ahogy Eli az unokahúgáról beszél. Olyan lelkes volt, igazán szeretetre méltó.

– Elég önfejű, de az összes könyvben, amit olvastam, azt írják, hogy ez teljesen normális ebben a korban.

Eli elővette a telefonját, és képeket mutatott Lizzyről. Amara el volt ragadtatva. Az egyik fotónál, mely fazékkal a fején ábrázolta a kislányt, felnevetett.

– Ezt te adtad oda neki, vagy ő vette ki a szekrényből?

Eli sóhajtva lépett a következő képre.

– Közös megegyezés volt, hogy játszhat az edényekkel, de a hűtőt nem szabad kinyitnia. – Az arca ellágyult, amikor egy másik képet mutatott Amarának. – Még csak kúszott, amikor hozzám került. Esküszöm, egyik napról a másikra megtanult járni.

– Anyám mindig azt mondogatta, hogy még csak tegnap voltam két éves – válaszolta Amara jókedvűen. – Tinédzserként utáltam ezt, de most már pontosan értem. Minél idősebb az ember, annál gyorsabban telik az idő.

Eli bólintott.

– Igen. Egyszer pislogtam egyet, és elrepült tíz év.

Amara ránézett. Most kettejükre céloz?

De számít ez? Az elmúlt héten gyakrabban gondolt Eli-ra, mint szeretne volna. A szíve emlékezni vágyott az együtt töltött boldog időkre. Annyi szép pillanat volt!

Amint az utolsó falatot is megette a tacóból, hátralökte a székét.

– Kösz, hogy ajánlottad a tacót. Most vissza kell mennem.

– Ha ráérek, és szép az idő, mindig kijövök ebédszünetben. Gyere ki te is!

Amara bólintott, és fel akart állni.

– Ja, és még valami – fogta meg Eli a karját egy pillanatra.

Amarának kihagyott a szívverése.

– Igen?

– A taco felséges. – Eli közel hajolt hozzá, és cinkos kacsintással odasúgta: – De a klubszendvics borzalmas. Eszedbe ne jusson kidobni rá hat dollárt!

Egészen közel voltak egymáshoz. Ha Amara csak egy kicsit is elfordítja a fejét, Eli ajka az arcához ér. Már a gondolat is elég volt ahhoz, hogy heves vágyat lobbantson benne.

– Jó tudni – nyögte ki nagy nehezen.

Aztán Eli elsétált.

Nyilván teljesen félreértette a helyzetet, gondolta a lány. De ez így van jól, mondta magának, próbálva tompítani a csalódottságát. Így nem kellett visszautasítania Eli-t.

A fejét rázva követte a kórház épületébe. Inkább nem elemezgette a gyomra mélyén ülő nyugtalanságot és a szorító érzést a mellkasában.

Jól vagyok. Tényleg!

Amara intett neki, amikor a büfékocsihoz ért, és Eli érezte, ahogy feltámad benne az öröm. Még mindig nem volt bátorsága randira hívni a lányt. Amikor először ettek itt együtt, gyakorlatilag elmenekült, attól való félelmében, hogy még azelőtt kiszalad a száján a kérdés, mint hogy készen állna rá.

De azóta is mindennap itt találkoztak ebédidőben. Ennek azért jelentenie kell valamit.

Azt, hogy barátságot akar veled?

Még ha ő állandóan Amarára gondol is, ez nem jelenti azt, hogy Amara hasonlóan érez. Eli gyorsan elhessegette a gondolatot.

– Nem volt több taco! – panaszkodott Amara, és kinyitotta a dobozát az asztalon.

– Ugye nem azt a klubszendvicset rendelted, amitől óvjalak?

– Nem, ez szalonnás. De nem néz ki túl jól.

– Cseréljünk! – Eli odatolta elé a tacóit. – Csak egy falatot ettem belőle.

– Nem ehetem el előled a tacódat – mondta Amara, de vágyakozva nézett Eli dobozába.

– Nincs kedved egyszer eljönni velem, hogy valami jobbat együnk, mint ezek? – szaladt ki Eli száján, mielőtt meggondolhatta volna.

– Öö... nem tudom – dadogta Amara.

Eli mentegetőzve felemelte a kezét.

– Semmi baj. Tudok várni.

Amara barna szeme mintha felcsillant volna, ahogy Eli-ra nézett.

- Nem tudom, hogy... Már nem vagyok olyan, mint régen.
 - Én sem – válaszolta Eli, és kifújta a levegőt. – De... még mindig szeretek veled lenni.
- Felemelte a nem túl étvágygerjesztő szalonnás szendvicset. Odahajolt Amarához, és azt súgta:
- Ha nincs taco, máskor rendelj csirkesalátát.
- Amara a szemét forgatta.
- És ezt csak most mondod?!

Amara megigazította a szoknyáját, és igyekezett bátorságot gyűjteni, hogy kiszálljon a kocsiból. Nem tudta pontosan, miért döntött úgy, hogy elmegy Eli anyjának kiállítására – valószínűleg azért, mert nem tűnt különösebben vonzónak egyedül ülni otthon a tévé előtt, még akkor sem, ha többnyire így töltötte az estjét.

Mély levegőt vett, és kinyitotta a kocsiját. Nem lesz semmi baj, biztatta magát. Eli biztos az anyjával és Lizzyvel lesz elfoglalva, őrá nem is jut ideje.

– Amara?

Eli hangja olyan váratlanul érte, hogy a kocsiba kapaszkodott, el ne essen.

– Bocs, ha megijesztettelek. – Eli közelebb lépett hozzá. – Éppen indultam, és...

– Már vége a kiállításnak?

– Nem, most kezdődik csak igazán. De anya nem érzi jól magát, úgyhogy szólok a tanfolyamvezetőnek, hogy nem tud jönni. – Eli felkínálta a karját. – Megyünk?

– Naná! Mindenképp látni akarom anyukád képeit.

Együtt léptek be a közösségi házba. Eli átvezette Amarát a termen, ahol a látogatók gyülekeztek, és megálltak az egyik akvarell előtt. Ez is, mint az összes többi, gyümölcsökkel megrakott tálat ábrázolt.

– Ez például az övé – mondta Eli büszkén. – Sokat fejlődött, már ügyesebben kezeli a fényt, és az ecsetvonásai is finomabbak.

Amara mosolygott.

– Kár, hogy nem vagyok járatos az ilyesmiben. De nagyon szép. – Mivel emberek sétáltak el mellettük, közelebb hajolt Eli-hoz. – Szerintem elegánsabb, mint azok ott, de az ecsetvonásokat nem tudom kivenni.

– Szívesen megmutatok bármit, amit akarsz – súgta oda neki Eli.

Amara mosolya vágyakozó borzongást váltott ki belőle. Gyorsan a képek felé fordult, mielőtt engedett volna a kísértésnek, hogy megcsókolja. Megígérte, hogy ad neki időt, és ehhez akarta tartani magát.

Jó volt látni, hogy Eli mennyire lelkesedik az anyja műveiért. Amara belátta, hogy kár lett volna kihagyni ezt a kiállítást.

– Kedves tőled, hogy velem maradtál. Köszönöm – mondta Eli-nak, amikor kiléptek a hűvös éjszakai levegőre.

– Én köszönöm, hogy eljöttél. Anyu nagyon fog örülni.

– Mondd meg neki, hogy csodásak a képei.

Amara erősen fogta a kocsija ajtaját, hogy ne érjen hozzá újra Eli-hoz. Mert akkor egész biztosan megcsókolná, és a férfi viszonzná a csókot.

– Úgy lesz. Sajnáltni fogja, hogy nem találkoztatok.

Eli a szemébe nézett, de nem hajolt felé.

– Mennem kell – mondta Amara enyhén zihálva.

Eli a nadrágzsebébe dugta a kezét, és most egészen kicsit előrehajtott a fejét.

– Jó éjt, Amara!

Amint elsétált, máris oldódott az erotikus feszültség.

Amara végigsimított az ujjával az ajkán, miközben belül remegett. Ez volt a helyes döntés. A csókolózás csak oda vezetne, hogy még többre vágya. És már így is többre vágyott, mint ami jót tenne neki.